

Scénář k rozhlasové reportáži

Vladimír Kubíček byl dlouholetý pedagog na Gymnáziu Karla Sladkovského na Žižkově. Vyrůstal v padesátých letech na venkově, odkud má spoustu zajímavých vzpomínek. Jeho dětství završila triumfální střela švestkou.

Tak si vzpomínám, že jsem symbolicky to dětství, aspoň časově, ukončil velmi povedenou střelou z praku, vystřelil jsem švestku, tehdy byla velká úroda švestek a my jsme je používali jako střelivo, měli jsme praky a vystřelil jsem a ta švestka letěla kolem vlaku, a když strojuvůdce vystrčil hlavu, tak ta švestka ho do té hlavy uhodila.

Na vysoké škole se pan Kubíček setkal s tím, že komunistická strana dohlížela na studenty. STB mezi ně dokonce nasadila agenta.

Na fakultě je také jeden spolupracovník STB, tedy myslím mezi studenty, který měl sledovat nálady v těch jednotlivých kroužcích, jo.

A jak to měla ve vztahu ke komunistické straně jeho vlastní rodina?

Nee, tak v Komunistické straně, možná že otec byl, ale pak ho zřejmě vymetli, mám takový dojem. Matka určitě nebyla a já jsem také nikdy nebyl v komunistické straně, nevím, jestli mě to má mrzet nebo... dneska spoustu lidí mrzí, že tam vůbec byli a mají takový pocit, že se dopustili zločinu."

Tadeáš - Nastalo ráno jedenadvacátého srpna 1968, jeden z osudových dnů našich dějin. A tento den dramaticky zasáhl i rodinu pana Kubíčka.

Nad ránem nás vzbudil otec s tím, že v Praze je revoluce, no že prostě přijeli tanky. Matka byla v práci, v rozhlase, tam pracovala také a spolu s tím redaktorem, už je po smrti, jmenoval se Jiří Dienstbier, tak je odváděli sovětsí bojci pod kulometem.

Nastal rok 1989 a s ním i výjimečné události spojené se 17. listopadem. Proud událostí nečekaně strhl i pana Kubíčka.

Když jsme šli pořád dopředu, napadlo mě se ohlédnout a užasl jsem, protože to byly davy lidí. To už byly tisíce a tisíce lidí. To už se prostě vymklo a bylo vidět, že se teda stane něco velkého.

Zástup protestujících takto dorazil až na Národní třídu.

Došli jsme na tu Národní třídu a dál už to potom nešlo, protože tam byl pohotovostní pluk tedy z Hrdlořez, ty hoši mladí tam stáli a bylo to zatarasené a nedalo se jít dál, což bylo stresující poněkud a pak najednou zezadu, myslím, že přijelo nějaké autečko, bylo slyšet haf haf, pejsci tam byli, že, policejní zřejmě, a ten dav se začal sunout k sobě, oni ho totiž jakoby stiskli.

Po roce 89 se pan Kubíček kromě svého zaměstnání učitele angažoval taky politice.

Z toho Občanského fóra jsem nějak tíhnul k té pravici, tak jsem se stal členem Občanské demokratické strany. Náš vůdce byl Václav Klaus a byl jsem na jednom jeho mítinku. Dokonce jsem se stal jedním z místopředsedů na Jižním městě, té Občanské demokratické strany.